
Manifest

Creëer een gelijk speelveld voor mensen met een kwetsbare arbeidsmarktpositie die niet binnen de banenafpraak vallen

Veel Nederlanders met een beperking vallen nu tussen wal en schip en zijn het slachtoffer van systematische discriminatie

De doelgroep van de banenafpraak en quotumregeling in Nederland is relatief smal. Hierdoor vallen veel mensen met een beperking die een kwetsbare arbeidsmarktpositie hebben buiten de doelgroep en lijken hierdoor juist minder kans op werk te maken. Werkgevers nemen immers bij voorkeur mensen zonder beperking aan of mensen uit de doelgroep vanwege financiële voordelen, aanvullende ondersteuning en de quotumregeling. Dit probleem willen wij onder de aandacht brengen. Samen met stakeholders en belanghebbenden willen we cases verzamelen om uiteindelijk bewustwording te creëren. Hieronder lichten we het verder toe.

Onze focusgroep

Uit cijfers van het CBS kunnen we afleiden dat ongeveer 1 miljoen mensen zich in Nederland als arbeidsgehandicapt beschouwen, maar geen arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangen of binnen de regeling van de banenafpraak vallen. Een deel van deze groep bestaat uit mensen met een beperking welke vanaf hun 18^e levensjaar of na hun studie is ontstaan, die nu al werken of werkzoekend zijn, maar ook weinig tot geen werkervaring hebben. Ook geldt dit voor enkele groepen onder de 18. Zij hebben in zekere mate last van hun beperking, maar kunnen –al dan niet met ondersteuning– werken. Dit is onze focusgroep. Wij willen voor deze groep een gelijk speelveld. Daar is probleemerkenning en bewustwording voor nodig.

Mensen uit de focusgroep die hun baan verliezen en vervolgens op zoek gaan naar een nieuwe baan lopen met het hoofd tegen de muur, zoals Bente

Bente heeft geneeskunde gestudeerd, wilde liever de praktijk in en koos vervolgens voor HBO V. Heeft o.a. gewerkt binnen UMCG, bij de GGD als epidemioloog en momenteel als instructeur bij een masteropleiding van de Hanze Hogeschool. Kortom, een dame met heel veel kennis en ervaring. Ze heeft echter ook chronische aandoeningen en maakt gebruik van een rolstoel. In haar sollicitatiebrieven schrijft ze niets over haar aandoening, omdat ze inmiddels door schade en schande wijs is geworden dat ze dan bij voorbaat niet uitgenodigd wordt. Vlak voor ze op gesprek gaat belt ze wel even om te vertellen dat ze met de rolstoel komt en een hulphond bij zich heeft. De gesprekken gaan vaak heel goed, maar dan ziet de werkgever vaak toch beren op de weg. Jammer, want ze kan gewoon fulltime werken en een reguliere functie aan. Ze loopt er tegenaan dat ze vaak niet aangenomen wordt omdat ze geen indicatie banenafpraak heeft, wat het voor bedrijven aantrekkelijker zou maken om haar aan te nemen. Ze heeft getracht deze aan te vragen toen ze bij het UMCG wilde blijven werken, omdat het UMCG dat van haar verlangde. Deze aanvraag is afgewezen.

Te weinig urgentie in politiek Den Haag

Al vanaf 2014 worden er wetwijzigingen doorgevoerd om de doelgroep te verbreden en om te voorkomen dat mensen met een arbeidsbeperking worden verdrongen van de arbeidsmarkt. Het besef is er, maar er vallen nog steeds te veel mensen tussen wal en schip. In het regeerakkoord van 2021-2025 staat dat de regering komende jaren meer mensen (met kwetsbare positie op de arbeidsmarkt) naar werk wil begeleiden. Tegelijkertijd blijven deze plannen vrij generiek en wordt niet specifiek ingegaan op de banenafpraak. Het is dus een goed moment om de problemen waar de focusgroep tegenaan loopt aan te kaarten.

Dit is het moment voor actie

En dat doen we graag samen. Zo kunnen we onze ideeën uitwisselen en onze slagkracht vergroten. Het is nu zaak om kennis en informatie te delen en individuele verhalen van ervaringsdeskundigen te verzamelen om de zaak uiteindelijk publiekelijk te agenderen.